

се предприемат опити в нея да бъде поместен Левски, но той ще получи прозвището Апостола, наименование, което отправя към ученик на Месията. Все пак може да се приеме, че българският „Нов завет“ обхваща повествования за времето на робството и особено за последните му десетилетия. Началото може да се потърси още в „Житие и страдания грешнаго Софрония“. Като се имат предвид начините, по които обществото и до днес ползва „Епопея на забравените“, може да се твърди, че Вазовият цикъл представлява нещо като ритуален текст.

През по-късните периоди една относително увеличаваща се част от литературата престава да разказва националните митове, които, разбира се, не само не изчезват от нейното пространство, но и периодично се актуализират /5/.

Съществуват ли аналогични явления в рамките на българската култура, на българската държава? И ако съществуват, кога се появяват? Очевидно пълна аналогия липсва. При всички случаи дефинирането на днешните етнически малцинства в България трябва да бъде ориентирано във времето след възникването на независима българска държава. Въпреки че представители на същите етноси живеят по българските земи и по-рано, а някои от тях имат и определено етническо съзнание, опиращо се на богато разработена митология, то те са влизали в контакт с друга държавна структура, а в някакъв смисъл - с друго доминиращо мнозинство, което е определяло по друг начин и тяхното самodeфиниране. По-големите малцинствени групи в България с изключение на ромите по някакъв начин и в някаква степен се чувстват част от общности, които имат своя държава и институции, а в някои случаи - и древна цивилизационна традиция - евреи, гърци, арменци. По-различен е случаят с турците или мюсюлманите, които през XIX в., като доскорошни поданици на една наднационална империя едва ли имат изградено модерно национално съзнание. При тях по-скоро може да се говори за „протонационализъм“ (Хобсбом) и традиционна идентификация с религиозната общност и авторитета на владетеля.

През XX в. и особено в първите десетилетия на втората му половина всички по-големи малцинства разполагат с официално изградени институции - преди всичко някаква форма на образование и печатни издания на майчин език, както и религиозни институции, също контролирани от държавата. След това тези институции изчезват или губят реално присъствие, а през 90-те години отново се възстановяват. По отношение на литературата въпросът е откога и